

Charlotte Lytton Kejser

Scenen er din

162 sider

Mellemgaard

Man kan mene om Forsidefruerne, hvad man vil. Og har man fordomme om eksempelvis moderen og Amalie, så er man nok ikke alene.

Vi vil så sige, at Charlotte Lytton Kejsers nye bog indeholder nogle værdifulde, almene betragtninger om livet som sådan, at den er et nærmere bekendtskab værd. Og så kan man jo springe de mest Forsidefrue-agtige beskrivelser over, og dem er der egentlig heller ikke så mange af. Det er der derimod af livsvisdom:

Jeg vil også gerne være en smuk person, inderst som yderst

Frihed er ikke noget som helst værd, hvis det er på bekostning af børnenes ve og vel

Uha, der skal sluges nogle ordentlige kameler, når man er alene-forælder

Det virkede som om, jeg forrådte mine børn, ved at vælge en ny kæreste

Jeg gider ikke kageopskrifter eller samtaler om, hvornår græsset skal slås.

Respekt for hinandens forskelle et eller andet sted skal være til stede.

Forventningsafstem fra starten

Jeg har stadig en fest i mit eget selskab Sådan nogle ting dukker op midt mellem en lang beskrivelse om forholdet til Amalie, deres liv sammen i forskellige situationer og Charlottes egen rejse gennem livet som single, i skilsmisser, i tv-arbejdet osv.. Og det er altså her, der bliver tid til eftertænksomhed, og som egentlig er almen klogskab, men rart nok at blive prikket til en gang imellem.